

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15392-02-11 מדינת ישראל נ' אלייב (עציר)

בפני שופט מוקי לנדמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דזמיל אלייב (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של תקיפה, נהיגה פוחזת של רכב, חבלה חמורה תוך נשיאת נשק קר, תקיפה חבלנית ואיומים הכל בשל אירוע מליל ה-4.2.2011, בחוף תל ברוך כלפי הגברת מייגן בשארי (להלן: "המתלוננת"). המדובר בטרנסג'נדר שאתייחס אליה בלשון נקבה כפי שהיא רואה את עצמה).
2. עובדות כתב האישום מבוססות בעיקרן על גרסת המתלוננת, המשמשת כיצאנית בחוף תל ברוך. לגרסתה, היא נכנסה לרכבו של הנאשם לשם מתן שירותי מין עפ"י רצונו תמורת סך של 100 ₪ ששילם לה. המתלוננת ביקשה לעזוב את הרכב לפני השלמת האקט המיני מאחר וסברה שהנאשם במזיד גורם לקריעת אמצעי המניעה, לפיכך זה תקף אותה ברכב והיא הצליחה להימלט (להלן: "האירוע ברכב");
- בהמשך נכנסה המתלוננת לרכבו של אזרח אחר שזהותו אינה ידועה, הנאשם דלק ברכבו אחר הרכב האחר ופגע בו במכוון. המתלוננת יצאה מהרכב האחר שעזב את המקום, ונמלטה לעבר השיחים (להלן: "שלב המרדף הרכוב");
3. הנאשם יצא מרכבו, רדף אחרי המתלוננת לשיחים, ושם חבל בה קשות בדחיפות, בעיטות ובהשלת אבן לעבר פניה. כתוצאה מהאלימות נפגעה המתלוננת קשות. שלב זה הסתיים לאחר שיצאניות נוספות התערבו והמתלוננת ריססה את הנאשם בגז מדמיע (להלן: "שלב השיחים").

עוד נטען בכתב האישום כי במהלך האירועים הנאשם איים על המתלוננת שאם לא תשיב את כספו יבולע לה.

4. גרסת הנאשם שונה בתכלית. לטענתו נקלע באקראי לאזור בשעת לילה, עת חיפש את דרכו לפתח תקווה. המתלוננת התנדבה להראות לו את הדרך ונכנסה לרכבו. במהלך השהייה ברכבו גנבה את ארנקו ונמלטה. לכן התרחש אירוע המרדף הרכוב בו הוא מודה, לכן גם דלק אחריה לעבר השיחים, אולם לא הלם בה באמצעות אבן אלא התגונן כאשר היא ריססה אותו בגז מדמיע והוא סבר כי המדובר בנשק שאחזה בידה (ראו עמוד 99 לפרוטוקול).

5. בנוסף למתלוננת העידו שניים נוספים העובדים בזנות, כאשר אחד מהם בשלבי שינוי מין (להלן: "עמנואלה", ולכן גם אליה אתייחס בלשון נקבה כפי שהיא רואה את עצמה) והשני גבר (להלן: "עלי").

6. הן המתלוננת והן השניים הנוספים מצויים בשולי החברה, אינם ששים לשתף פעולה עם הרשויות, האינטרסים שלהם רבים ושונים והטינה בין המתלוננת לשניים האחרים ולהפך עלתה באופן ברור מעדותם של כל השלושה. עוד ברור כי גרסתו של הנאשם לגבי נסיבות שהייתו במקום וכניסתה של המתלוננת לרכבו אינה אמינה בעליל.

7. בסיכומי של דבר, שוכנעתי כי גרסתה של המתלוננת היא גרסת אמת וזאת על בסיס התרשמותי מהעדים ומהנאשם, לאור החבלות שנגרמו בפועל למתלוננת, ועל פי היגיון הדברים. אבחן את האירועים כסדרם.

א. האירוע ברכב

8. אני מעדיף באופן חד משמעי את גרסתה של המתלוננת על פיה נכנסה לרכבו של הנאשם בכדי להעניק לו שירותי מין ולא, כגרסתו, בכדי להראות לו את הדרך לפ"ת. גרסת הנאשם בלתי אמינה בעליל ובלתי סביר שבשעת לילה מאוחרת הגיע הנאשם לאחר יום עבודה לחוף היס בתל ברוך והתעניין כיצד מגיעים לפ"ת ולשם כך הכניס לרכבו, במקרה, בחורה שעובדת בזנות (ראו עדותו של הנאשם בעמוד 99 לפרוטוקול שורות 1-21).

9. אין מחלוקת שבסיומו של שלב זה נמלטה המתלוננת מרכבו של הנאשם לרכב אחר על רקע מחלוקת כספית. לטענת המתלוננת הוא ביקש את כספו בחזרה והיא סירבה בעוד שלטענתו היא גנבה את ארנקו.

10. אין בפני כל ראייה שהארנק היה בשלב כלשהו מחוץ לרכב או בידי המתלוננת, כמו כן עמנואלה העידה שבשלב האלימות סלע המחלוקת בין הצדדים היה החזר 100 ₪ שקיבלה המתלוננת כאתנן, דבר שיש בו כדי לחזק את דברי המתלוננת:

"הוא התחנן אליה, 'תביאי לי את הכסף', ואחרי זה אנחנו אומרים לה 'תחזירי לו את הכסף', כאילו בשביל 100 שקל שווה לך לחטוף בעיטה או סטירה?" (עמודים 71-72 לפרוטוקול).

11. אני מקבל את גרסתה של המתלוננת גם לגבי האלימות בשלב זה, וזאת הן מאחר שהתנהגותו האלימה של הנאשם בשלבים הבאים מלמדת שהוא מוכן לנהוג בכל דרך כדי לקבל כספו והן משום שהמתלוננת, שהעידה כי הנאשם הכה אותה עת ניסתה לצאת מהרכב, לא הסתירה שגם היא דחפה ובעטה בו (עמוד 28 שורה 9 לפרוטוקול).

ב. המרדף הרכוב

12. לגבי שלב זה אין מחלוקת מהותית בין הצדדים, הנאשם מודה שדלק עם רכבו אחר הרכב האחר אליו נכנסה המתלוננת, הגם שהכחיש שפגע ברכב האחר. מאחר והעבירה היחידה המיוחסת לו היא נהיגה פוחזת של רכב, וכאשר אופן הנהיגה מתחזק גם מעדותה של עמנואלה שטענה כי הנאשם פגע עם רכבו ברכב האחר, אני מרשיעו בעבירה של נהיגה פוחזת ברכב.

ג. אירוע השיחים

13. שלב זה הוא השלב המרכזי במיוחס לנאשם בכתב האישום. אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם היכה המתלוננת וגרם לה לחבלות. השאלה היא האם מכות אלו היו חלק מפרץ האלימות של הנאשם כדי לקבל חזרה את כספו, או, כטענת הנאשם, הגנה עצמית, לאחר שזו אחזה בידה דבר מה והוא חשש שהיא תפגע בו (כשבסיכומו של דבר אין מחלוקת שהמתלוננת עשתה שימוש בגז מדמיע לעבר הנאשם). לגבי שלב זה ניתן להסתייע בעדות השניים האחרים, היינו עלי ועמנואלה.

14. עלי, בעדותו, טען שלא ראה מה התרחש בין השיחים ורק ראה את הנאשם עושה תנועות "קראטה" באוויר ולא פוגע במתלוננת. ניכר בעלי שהוא אינו רוחש חיבה, בלשון המעטה, למתלוננת, שלגישתו פוגעת בשמם הטוב של היצאנים ממין זכר, וניראה כי הוא חש חיבה רבה יותר לנאשם, שלהבנתו רצה את כספו לאחר שהבין שמדובר בזונה ממין זכר (להבנה זו אין

שום בסיס ראייתי וגם הנאשם לא טוען כך). לא התרשמתי מעלי כעד אמין שניתן לסמוך על עדותו שעיקר תכליתה הייתה לומר את הדברים שחפץ לומר, היינו להשחיר את פני המתלוננת ולהתבדח על חשבונה, כשלגוף האירועים העיד בכלליות רבה וטען כי לא הבחין בחלק ניכר מהפרטים עצמם.

15. לעומת זאת, ניתן להסתייע בעדותה של עמנואלה. גם עדה זו לא רוחשת חיבה למתלוננת, היה ברור שאין ברצונה לסייע לה ובכל זאת היא אישרה את הויכוח בדבר החזר האתנן וכן שהנאשם נטל אבן והיכה עימה בפרצוף המתלוננת, וזאת מעבר למכות "קראטה" שהיכה בה:

"ואז הוא תפס אבן, שמסתבר שכאילו שזה היה שמה אבן, שהוא תקע לה בפרצוף." (עמוד 72 שורות 1-2 לפרוטוקול).

דברים אלו מפי מי שברור שלא רצתה לסייע למתלוננת, יש בהם כדי לחזק את גרסתה.

16. יש גם לזכור שהמתלוננת לא טענה להתנהגות תמימה, גם היא הודתה שבסיכומו של דבר ריססה את הנאשם בגז מדמיע, אך לא בתחילת האירוע.

טענת הנאשם בדבר הגנה עצמית אין בה ממש, שהרי ברור שבכל שלב יכול היה לנתק עצמו מהאירוע ולשוב לרכבו, כך שבכל מקרה היתה בידיו דרך חלופית מבלי לנקוט באלימות.

17. על כן אני מרשיעו בעבירות האלימות המיוחסות לו בשלב השיחים (אלימות בה בעצם הודה), לרבות בשימוש באבן (שימוש אותו הכחיש הנאשם).

18. על פי גרסת המתלוננת, הנאשם איים עליה שאם לא תשיב לו את כספו, יבולע לה. עיון בכל הראיות מלמד כי המדובר באירוע זניח, אם בכלל, כשעלי ועמנואלה מדברים על כך שהנאשם רצה את כספו והמתלוננת סירבה ולא הזכירו דברי איום של ממש ששמעו (ראה עמודים 71-72), וכן עמוד 76 לפרוטוקול). בנסיבות אלו איני סבור שיש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים.

ד. עמנואלה ועלי

19. השניים העידו בישיבת יום 27.06.11. בישיבה זו ביקש הסנגור להשתחרר מייצוג שכן העביר את החומר לסנגור אחר שלא נכח באולם. לא שחררתי את הסניגור מייצוג, שהרי הנאשם עצור עד תום ההליכים. הסנגור היה מעורה בתיק וניהל את פרשת ההוכחות עד אותו שלב. היה ברור שיהא קושי לזמן את עלי ועמנואלה שוב, שכן אלו מלכתחילה לא ששו להתייצב לדיון. בחירתו של הסניגור שלא לחקור, היא בחירה שגויה החוטאת לתפקידו וברור שאם העביר על דעת עצמו את החומר לסניגור אחר, לפני חילופי ייצוג, פעל באופן בעייתי.

20. בנסיבות אלו שמעתי את עלי ועמנואלה, אך יחד עם זאת, בכדי לשמור ככל שניתן גם על האינטרסים של הנאשם, החלטתי שאם וכאשר סנגור אחר ייצג את הנאשם ויחפוץ לזמן את עלי ועמנואלה אשקול הדבר בחיוב. בפועל כך היה אולם אותם עדים לא הגיעו לעדות.

21. הדבר החשוב ביותר לטעמי הוא כי עדותם של עלי ועמנואלה היתה עדות שניסתה לילך בין הטיפות ולא לפגוע בנאשם, כך שמבלי להקל ראש בהעדר החקירה הנגדית, ניראה כי ניתן לתת משקל לעדויות, כשהנאשם בעצם בחר, כמפורט לעיל, שלא לחקור אותם, תוך נטילת סיכון, וזאת לא כנדבך עיקרי להרשעה, אך כתימוכין לעדות העיקרית.

ה. סיכום

22. לאור כל האמור לעיל, על בסיס עדות המתלוננת, גרסתה העקבית (לרבות בעימות ת/2) התעודות הרפואיות (ת/4) והעדויות התומכת של עמנואלה, הכל מול גרסתו הבלתי סבירה ולא אמינה של הנאשם, אני מרשיעו בעבירות הבאות:

תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין (אירוע הרכב);

נהיגה פוחזת של רכב לפי סעיף 338 (א)(1) לחוק (המרדף הרכוב);

חבלה חמורה תוך נשיאת נשק קר לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק (שלב השיחים); תקיפה חבלנית לפי סעיף 380 לחוק (שלב השיחים).

אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים המיוחסת לו בכתב האישום.

מוקי לנדמן 54678313

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ב, 05 פברואר 2012, במעמד הצדדים. בהסכמת הצדדים הוקראה הכרעת הדין על ידי השופט בני שגיא.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)